

UZASADNIENIE

Skazany **R. G.** wniósł o wydanie wyroku łącznego obejmującego wyroki:

1. **Sądu Rejonowego w Elku** z dnia 08 grudnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt **II K 947/11**, którym to wyrokiem ww. został skazany na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 30 (trzydziestu) złotych,
2. **Sądu Rejonowego w Elku** z dnia 30 kwietnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt. **II K 951/12**, którym to wyrokiem ww. został skazany na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat,
3. **Sądu Rejonowego w Pieszku II Wydział Karny** z dnia 17 lutego 2015 r. w sprawie o sygn. akt. **II K 23/15** (prawomocnego w dniu 11 marca 2016 r.), którym to wyrokiem ww. został skazany na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 40 (czterdziestu) złotych.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Skazany R. G. po wydaniu przez Sąd Okręgowy w Suwałkach wyroku łącznego z dnia 08 października 2010 r. (sygn. akt II K 74/10) – został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami :

1. **Sądu Rejonowego w Elku** z dnia 08 grudnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt **II K 947/11** za czyn z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk popełniony w okresie od dnia 15 maja 2009 r. do dnia 19 maja 2009 r. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 30 (trzydziestu) złotych. Karę wykonano w całości.
2. **Sądu Rejonowego w Elku** z dnia 30 kwietnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt. **II K 951/12**, za czyn z art. 178a § 1 kk popełniony w dniu 18 czerwca 2012 r. na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. Karę wykonano w całości.
3. **Sądu Rejonowego w Pieszku II Wydział Karny** z dnia 17 lutego 2015 r. w sprawie o sygn. akt. **II K 23/15** (prawomocnego w dniu 11 marca 2016 r.), za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk popełniony w dniu 14 stycznia 2013 r. na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 40 (czterdziestu) złotych. Skazany rozpoczął wykonanie kary w dniu 30 czerwca 2016 r. godz. 14:50.

Skazany R. G. w warunkach izolacji penitencjarnej przebywa od dnia 30 czerwca 2016 r. Obecnie przebywa w Areszcie Śledczym w B.. Zachowanie opiniowanego w trakcie odbywania kary należy uznać za właściwe. Nie sprawia żadnych trudności wychowawczych. Nie karany dyscyplinarnie, trzykrotnie wnioskowano o udzielenie nagrody ze względów motywacyjnych, w związku z wyróżniającym się zachowaniem. Ww. deklaruje przynależność do podkultury przestępczej i utożsamia się z jej zasadami, dotychczas nie demonstrował jednak negatywnych zachowań na tym tle. Prawidłowo funkcjonuje w grupie współosadzonych. Skazany nie jest zatrudniony w jednostce. Posiada pozytywny kontakt zewnętrzny z rodziną we wszelkich dostępnych formach.

(dowód: karta karna k. 4-6; odpis wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Suwałkach II K 74/10 k.11-12; odpis wyroku Sądu Rejonowego w Elku II K 947/11 k. 17; odpis wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach II Ka 59/12 k. 18; odpis wyroku Sądu Rejonowego w Elku II K 951/12 k. 19; odpis wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach II Ka 251/13 k. 20;

odpis wyroku Sądu Rejonowego w Piszcu II K 23/15 k. 21-23; wydruku z (...) o skazanym k. 27-28; opinii o skazanym k. 40; informacji o pobytach i orzeczeniach k. 41-46; akt sprawy Sądu Rejonowego w Elku sygn. II K 947/11 i II K 951/12)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 4 § 1 kk jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Mając na uwadze treść przepisu art. 4 § 1 kk w sytuacji, gdy wobec sprawcy zostały orzeczone wyroki skazujące mogące podlegać połączeniu tak przed 1 lipca 2015 r., jak i po tej dacie, przy czym ocena ta winna być dokonywana z perspektywy daty uprawomocnienia się wyroku (vide wyrok II K 23/15 k. 21 - 23), nie ma przeszkód by orzec karę łączną tak w oparciu o nowo obowiązujące przepisy, jak i z uwzględnieniem obowiązujących w dacie orzekania poszczególnych wyroków, Sąd winien wówczas dokonać oceny dopuszczalności połączenia kar tak na podstawie przepisów obowiązujących przed nowelizacją to jest przed 1 lipca 2015 r., jak i po tej dacie, a następnie dokonać wyboru systemu względniejszego dla sprawcy z zastosowaniem normy przepisu art. 4 § 1 kk

Przy uwzględnieniu przepisów obecnie obowiązujących (art. 85 § 1 i 2 kk) nie byłoby w ogóle możliwe orzeczenie kary łącznej, z uwagi na wykonanie przez skazanego w całości kar orzeczonych w wyrokach o sygn. akt II K 947/11 i II K 951/12.

Podstawę rozstrzygnięć w przedmiotowej sprawie, stosownie do treści art. 4 § 1 kk, stanowić mogły jedynie przepisy obowiązujące przed dniem 1 lipca 2015 r. jako, że były względniejsze dla skazanego. Przesłanki do orzeczenia wobec skazanego kary łącznej w brzmieniu z chwili popełnienia przestępstw wymienia kodeks karny (Dz. U. z 1997 roku, poz. 88, nr 553) w art. 85. Jak wynika z treści przywołanego przepisu, Sąd orzeka karę łączną, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, choćby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z nich i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu.

Uchwałą z dnia 25 lutego 2005 r. (Uchwała 7 sędziów sygn. akt I KZP 36/04), Sąd Najwyższy przesądził, iż zawarty w art. 85 kk zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez skazanego kolejnego przestępstwa.

Wobec powyższego, pierwszym chronologicznie wyrokiem spośród podlegających kognicji Sądu w niniejszej sprawie jest orzeczenie Sądu Rejonowego w Elku w sprawie o sygn. akt **II K 947/11**, zapadłe w dniu 08 grudnia 2011 r.

Popełnienia czynów objętych wyrokami wydanymi później skazany dopuścił się nie wcześniej niż 18 czerwca 2012 r. (vide wyrok SR w Elku II K 951/12 i pozostałe), a zatem po wydaniu wyroku w sprawie II K 947/11.

Kolejnym pierwszym chronologicznie wyrokiem spośród podlegających kognicji Sądu w niniejszej sprawie jest orzeczenie Sądu Rejonowego w Elku w sprawie II K 951/12 z dnia 30 kwietnia 2013 r.

Przed jego wydaniem skazany R. G. dopuścił się w dniu 14 stycznia 2013 r. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk, za którego popełnienie został skazany przez Sąd Rejonowy w Piszcu w sprawie o sygn. akt **II K 23/15** na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę.

Wobec powyższego należy stwierdzić, iż na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączeniu podlegają kary pozbawienia wolności orzeczone w wyroku Sądu Rejonowego w Elku w sprawie o sygn. akt II K 951/12 i wyrokiem Sądu Rejonowego w Piszcu w sprawie o sygn. akt II K 23/15,

Zgodnie z dyspozycją art. 86 § 1 kk w brzmieniu z przed 1 lipca 2015 r., granice kary łącznej wyznaczają najwyższa z kar jednostkowych oraz ich suma. W analizowanym przypadku ta granica wynosi zatem 4 lata pozbawienia wolności oraz 4 lata i 4 miesiące pozbawienia wolności.

Sąd przy tym podzielił wyrażany w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że zasadę absorpcji czy kumulacji (w tym wypadku górnego pułapu), jako rozwiązania skrajne, powinny być rozstrzygnięciami raczej o charakterze wyjątkowym. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02. 12.1975 r. sygn. akt Rw. 628/75, OSNKW 1976, z. 2, poz. 33). Identyczne stanowisko jak Sądu Najwyższego prezentowane jest w doktrynie. (tak też Komentarz do Kodeksu Karnego część ogólna K. Buchały, A. Zolla i innych - Kantor Wydawniczy s. c., Zakamycze 1998 r, str. 563). Priorytetową zasadą kary łącznej powinna być, zatem zasada asperacji, zgodnie z którą najwyższa kara podlega zaostrzeniu i na tej też zasadzie Sąd oparł wymiary kary łącznej pozbawienia wolności w przedmiotowej sprawie.

W doktrynie podnosi się, że kara łączna powinna być postrzegana jako swoiste podsumowanie działalności przestępczej sprawcy (tak P. Kardas, [w:] A. Zoll (red.), Kodeks karny, s. 926), tym samym jej surowość powinna wzrastać wraz z liczbą popełnionych przez sprawcę przestępstw. Stanowi to wyraz potępienia w stosunku do postępowania sprawcy, jak również nieopłacalności przestępczej działalności (zob. M. Szewczyk, Glosa do uchw. SN z 20.1.2005 r., I KZP 30/04, OSP 2005, Nr 9, poz. 102; zob. także wyr. SA w Warszawie z 12.7.2000 r., II AKA 171/00, OSA 2001, Nr 2, poz. 5; wyr. SA w Łodzi z 20.9.2001 r., II AKA 154/01, KZS 2002, Nr 12, poz. 70).

Sąd wymierzając karę łączną, jest zobowiązany wziąć pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a więc takiego oddziaływania na sprawcę, aby ten nie naruszał w przyszłości porządku prawnego. Jednocześnie reakcja karna skupiając się na sprawcy, musi być efektywna, tj. niedopuszczalne jest orzekanie kar, które będą przez sprawcę trywializowane czy wręcz wkalkulowane w "koszty" przestępstwa. Dyrektywa prewencji indywidualnej ma zatem dwa podstawowe cele, tj. zapobiegać popełnianiu przestępstw oraz wychować sprawcę.

Pierwszy z nich może być osiągnięty przez indywidualne odstraszenie oraz uniemożliwienie popełniania przestępstw, drugi przez resocjalizację. W przypadku orzekania kary łącznej, pozytywny aspekt dyrektywy prewencji generalnej będzie natomiast realizowany w pierwszej kolejności przez utwierdzenie w świadomości społecznej przekonania o egzekwowaniu prawa oraz akceptacji orzeczonej kary jako sprawiedliwej, stanowiącej podsumowanie przestępczej działalności skazanego (por. J. Wojciechowska, [w:] G. Rejman (red.), Kodeks karny, s. 921).

Przenosząc powyższe rozważania teoretyczne na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że Sąd dostrzegł pozytywne zmiany jakie zachodzą w zachowaniu skazanego R. G.. W Areszcie Śledczym w B. skazany przebywał stosunkowo krótko. Poprawne zachowanie w warunkach izolacyjnych nie miało przesądzającego charakteru przy orzekaniu kary łącznej. Należy wskazać, że pomimo prawidłowego postępowania względem współosadzonych i przełożonych, skazany nadal deklaruje przynależność do podkultury przestępczej. Nadto, w okresie wcześniejszym był sprawcą niepoprawnym o czym świadczy, analiza jego danych o karalności. Powyższe dane świadczą również o jego lekceważącym stosunku do wymiaru sprawiedliwości i orzekanych względem niego kar. Zdaniem Sądu mężczyzna wymaga dalszego oddziaływania resocjalizacyjnego, które trwać powinno w warunkach izolacji więziennej. Dopiero ono jest w stanie ewentualnie ukształtować w sposób trwały jego społecznie pożądaną postawę.

Połączeniu podlegały kary pozbawienia wolności orzeczone za przestępstwa, których społeczna szkodliwość znacznie się różni. Znalazło to odzwierciedlenie w wymiarze orzeczonych kar. Jednakże niezależnie od powyższego orzeczenie kary z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji wywołałoby u wymienionego poczucie bezkarności, wyrażającej się w tym, że za jeden z czynów przez siebie popełnionych w ogóle nie poniósłby odpowiedzialności.

Abstrahując od powyższego orzeczenie wobec R. G., kary z zastosowaniem zasady absorpcji klóciłoby się także ze społecznym poczuciem sprawiedliwości i potrzebą kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. De facto bowiem w oczach społeczeństwa stanowiłoby to nieuprawnione promowanie skazanego, w stosunku do na przykład osób, które dopuściły się jedynie jednego przestępstwa. Bez wątpienia orzeczenie takie wpływałoby zatem na społeczeństwo w sposób demoralizujący.

Ważąc zatem powyższe okoliczności Sąd uznał, że kara w wymiarze 4 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności będzie karą odpowiednią, która spełni cele zarówno prewencji indywidualnej, jak i generalnej. Taka kara nie stanowi przy

tym nieuprawnionego promowania skazanego, jednocześnie zaś uwzględniając jego obecną postawę wpłynie na niego pozytywnie.

Na podstawie art. 577 kpk Sąd na poczet orzeczonej wobec R. G. w punkcie I niniejszego wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okresy dotychczas odbytych kar pozbawienia wolności w sprawach podlegających połączeniu: od dnia 18.06.2012 r. do dnia 19.06.2012 r., od dnia 18.12.2014 r. do dnia 16.04.2015 r. i od dnia 30.06.2016 r. godz. 14:50 do dnia 28.10.2016 r.

Na odstawie art. 576 § 1 kpk pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach, a nie objęte wyrokiem łącznym, Sąd pozostawił do odrębnego wykonania.

Zgodnie z treścią art. 572 kpk, Sąd umorzył postępowanie w pozostałym zakresie.

Mając na uwadze fakt odbywania przez skazanego kary pozbawienia wolności oraz nie podjęcie przez niego pracy zarobkowej w zakładzie karnym, Sąd w oparciu o przepis art. 624 § 1 kpk zwolnił skazanego z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych

ZARZĄDZENIE

- odnotować;

- (...) w B.;

- (...)

P., (...)